

HQN™

TÄNAPÄEVA AMEERIKA MENUKIRJANIK

SUSAN MALLERY

*Kogemata
sinu*

1. peatiikk

„Kulla tüdruk, see töö ei sobi sulle,“ ütles Lance keelt lakutades ja ulatas naisele kolm salvrätti.

„Nagu ma ei teaks,“ pomises Kerri Sullivan. Kõik kohad olid vettinud ja suurem osa vedelikust oli pärit ülikalli kaheksateistkümne aasta vanuse viski pude-
list.

Väiksel kandikul kolme joogiga tasakaalu hoidmine peaks olema lihtne, kinnitas ta endale, tõmbas sügavalt hinge ja tõstis ettevaatlikult kandikut. Nipp oli selles, et ta ei tohtinud sellele mõelda. Või pidi lihtsalt osavam olema, nentis ta mõttes, kui kandik viltu vajus.

Tal oli juba kolmas lõunane vahetus Grillis – Seattle'i ärirajooni rikaste lõuna- ja õhtusöögipaigas. Restorani sisustus oli lihtne, kuid elegantne ja söök korralik. Edukad juhtivtöötajad armastasid Grillis koos äripartnerite või tähtsate klientidega einestamas käia.

Kerri oli eelmisel päeval toimunud äparduse pärast niigi katseajal. Äpardus oli hõlmanud krabikooke, möödapääsu sulgenud suurt nahkkäekotti ja õlikastet, mis maandus otsejoones kellegi siidjakile.

„Vähemalt oskan ma soenguid teha,“ tuletas ta endale meelde, kui joogid lauda viis ja meeste tellimused vastu võttis. Andke talle fooliumi ja valgendit ning ta võib igaühele filmistaari välimuse anda. Ent toidu serveerimine oli tema jaoks ületamatult raske.

Grilli tööle pääsemiseks oli ta eelnevate töökogemuste kohta luisanud. Säravad soovituskirjad olid tema enda ko-duarvutist välja printitud.

Kelner Lance oli tema valskusega algusest peale kursis ja juba kolmel korral tema naha päästnud. Kerri eesmärk oli pidada vastu niikaua, kuni Nathan King välja ilmub ja oma tavapärasesse lauda istub. Pärast seda võis ta lahkuda omal soovil, mitte vallandamise tõttu. Sellepärast ta õieti siin oligi – kohtumaks härra Kingiga, et veenda teda end aitama.

Tal oli kõne valmis mõeldud. Ja mis veelgi tähtsam, tal oli kaasas DVD Discovery tervisekanali saatega, mida ka-vatses mehele näidata. Väike kaasaskantav DVD-mängija oli tal püksi torgatud ja pungitas valge põlle all veidralt.

Kerri kiikas juba vähemalt neljasajandat korda nur-galaua poole, mis oli nõrdimapanevalt tühi. Ent seekord märkas ta tegutsemist. Laual olid värsked lilled, veinikaart ja leivakorv.

Ta sööstis Lance'i otsima.

„Tema laud on valmis,“ vadistas ta pikale modelli mõõtu semule, kui oli tolle nurka tõmmanud. „See tähendab, et ta on siin, eks?“

Lance ohkas raskelt. Ta oli nii kena, et võinuks vabalt reklaamtahvil ilutseda, ja nii tore, et Kerri ihkas koos temaga õhtust süüa. Muidugi üksnes seltsi pärast, sest Lance ei vaadanud naisi ja Kerri polnud suhte loomisest huvitatud.

„Ta on siin,“ kinnitas mees. „Sa ikka tead, et sind val-landatakse, eks?“

„Mulle sobib. Vähemalt on meil plaan olemas. Võtan joogitellimuse vastu ja näitan Nathan Kingile DVD-d. Laskume vestlusse, ta on väga meeldiv, nõustub minuga ja kõik laabub. Aga kui midagi läheb nihu...“ Kerri pöö-

ras pilgu taevasse ja palvetas mõttes, et midagi nihu *ei* läheks... seda ei tohtinud juhtuda. Varuplaani tal polnud.

Ta hingas sügavalt sisse. „Kui midagi läheb nihu, siis jooksed minu juurde ja röögata, et ma sinu laua juurest kaoksin. Seejärel kurdad valjuhäälselt juhatajale, et näp-pasin sult kliendid. Mina lipsan tekkinud segaduse ajal minema.“

„Koos DVD-mängijaga.“

„Just.“ Kerri pidi seadme hiljem tagastama. See oli kallis ja tal olid näpud põhjas nagu alati.

„See plaan ei lähe läbi,“ hoiatas Lance.

„*Peab* minema. Teen nii, et läheks.“ Naine kavatses selle eest isiklikult hoolitseda. Ta oli valmis tahtejõu abil kas või mägesid liigutama.

Ta kiikas laua suunas ja nägi nelja meest istet võtmas. Interneti-päringu põhjal tundis ta Nathan Kingi hõlpsasti ära. Pikk, tumedapäine ja rikas, mõtles ta mornilt. Hea kombinatsioon, tänu millele mees oli igas vanuses naiste seas ääretult populaarne. Ainult et Kerri tagamõte polnud nii lihtne.

Ta lasi meestel end sisse seada ja isekeskis lobisema hakata, enne kui söandas ligi astuda. Tema peas sähvisid juhuslikud faktid. Kolmekümne kaheksa aastane Nathan King. Sirgunud töölikklassiperes ja teeninud varanduse raskel moel. Lahutatud. Nii jäise mainega, et külmutas kõik konkurendid.

Lisaks sellele oli Nathan Kingi poeg surnud kuus aastat tagasi Gilliari tõppe. Just sellepärast oligi Kerri ta kõigi maailma miljardäride hulgast välja valinud.

„Härrased,“ alustas ta laua juurde astudes, säravalt naeratades ja pikki, järgutatud blonde juukseid lehvitates. Harilikult kandis ta kinnist soengut, kuid täna olid juuk-sed sihilikult lahti, lokitatud, tupeeritud ja lakiga kaetud,

et seksikalt mõjuda. Kerri lootis tavapärasest tugevama meigi ja tõstva lõikega rinnahoidja abil kõita Nathani tähelepanu küllalt kauaks, et teda kuulama panna. „Mida ma teile pakun?“

Kaks meest vahetasid pilke ja vaatasid talle otsa.

Kerri teadis täpselt, millest nad mõtlesid, ja vastas mõttes, et teda pole menüüs. Ta polnud siin nende pärast.

Ta pöördus Nathan Kingi poole, kuid tundetu pilk mehe tumedais silmis jahutas ta paugupealt maha. Ta oli kusagilt lugenud, et see mees ajavat isegi haid närviliseks. Võrdlus oli tabav ja Kerril käis värin üle selja.

Nathan oli täpselt sama nägus nagu piltidel. Võib-olla nägusamgi, kuid sel polnud tähtsust, kui tal nagunii hinge pole.

Järsku taipas Kerri, et tema plaan võib luhtuda, ja sel juhul pole tal enam kuhugi pöörduda. Ent siis meenus talle siinviibimise põhjus ja eesmärk ning ta lõi selja sirgu.

„Mulle viskit,“ pomises Nathan katkendlikult.

Kerri mõtles napile viskikogusele äsja ümber aetud pudeli põhjas ja lootis, et restoranis leidub veel viskivarusid. Ta pani kõigi meeste tellimused hoolikalt kirja.

„Meil on mitu erirooga,“ jätkas ta, misjärel torkas märkmiku põlle vahele ja õngitses välja väikse DVD-mängija. Ta avas seadme, lülitas selle sisse ja asetask Nathani ette.

„Kas tohib?“ küsis ta taasesitusnupule vajutades.

„See on midagi uut,“ nentis mees ja vaatas lauakaaslastele otsa. „Mida kõike restoranid klientide ligimeelitamiseks ei tee.“

Teised mehed üritasid samuti ekraani piiluda, kuid Kerri ei teinud neist välja. Tema silmis oli oluline vaid Nathan, kelle kulm läks kortsu, kui nägi DVD-l intervjuud doktor Abram Wallace'iga.

„Niisiis, olite läbimurdele väga lähedal?“ küsis naisintervjueerija.

Doktor Wallace noogutas aeglaselt. „Ma ei saa seda muidugi kindlalt väita. Teadustööga kaasneb alati küsimusi. Aga kui meil olnuks veidi rohkem aega...“

Nathan põrnitses Kerrit. Tema pilk oli jäine ja ilme karm. Naine pelgas, et kui miljardäril olnuks relv, lasknuks too ta silmaga pilgutamata maha.

„Mida kuradit te üritate?“ küsis Nathan.

„Ühe poisi elu päästa,“ vastas Kerri rutakalt. Iga sekund oli kaalul. „Minu nimi on Kerri Sullivan ja minu pojalt on Gilliari töbi. Kuna teie poeg põdes sama haigust, siis teate täpselt, mida see endast kujutab. Cody sureb, kui midagi kiiresti ette ei võeta. Olen rääkinud teadlaste ja arstidega juba aastaid. Seda haigust põdevaid lapsi pole küllalt palju, et valitsus või mõni eraagentuur soostuks ravimi väljatöötamist rahastama. Ühel päeval sattusin nägema seda intervjuud doktor Wallace'iga, kes üritas Gilliari töve vastast rohtu luua. Ta oli edu saavutamise piiril. Mõne aasta eest toimus tema laboris plahvatus. Labor suleti. Ta jätkas töötamist üheainsa assistendi abiga. Kui tal oleks rohkem raha, siis suudaks ta ravimi välja töötada. Sellepärast ma siin olengi, härra King. Ta vajab viitteist miljonit dollarit.“

Nathan King viipas restorani juhatajale. Kerri jätkas selgitamist.

„Mina ei teeni iialgi nii suurt summat,“ vuristas ta järjest kiiremini. „Aga teie annetate selle summa igal aastal heategevuseks. Kui annaksite raha doktor Wallace'ile, saaks ta töötamist jätkata. Sellest võiks palju abi olla. Võib-olla suudaks ta minu poja elu päästa. Palun teid, härra King. Mul pole muid võimalusi ja Codyl pole enam palju elada jäänud. Tean, et mõistate mind. Kaotasite samuti poja. Palun aidake minu oma päästa.“

„Mida te teete?“ küsis ligi astunud juhataja ja haaras Kerril käsivarrest. „See pole teie laud. Lance hoolitseb härra Kingi ja tema külaliste eest.“

Kerri rapsis käe vabaks ega teinud peatsest eksülemusest välja. „Te peate mind aitama. Olen meeleheitel. Mul pole rohkem kellegi poole pöörduda. Olen käinud kõikjal ja rääkinud kõigiga. Teie väike poeg soovinuks kindlasti, et aitaksite mind.“

Nathan King oli terve selle aja vaikinud, kuid nüüd poetas ta salvräti ettevaatlikult lauale ja tõusis.

Et ta oli naisest tublisti pikem, siis oli ta sunnitud kumarduma, enne kui nende näod kohakuti sattusid, väga lähestikku. „Kaduge siit kus kurat!“ uratas ta. „Kasige minema, vastasel juhul lasen teid vahistada!“

„Ei!“ tõstis Kerri häält, kui temast selja tagant kinni haarati. „Ma ei anna alla. Te peate seda tegema. See summa on teile tühiasi. Miks te ei taha last päästa? Ta on kõigest väike poiss. Ta ei vääri surma.“

Kerri võitles meestega, kes teda väljapääsu poole lohistasid, kuid need olid temast suuremad ja tugevamad. Ta visati eesuksest välja kõnniteele. Kerri maandus ühele põlvele ja jäigi sinna, et hinge tõmmata.

„Olete vallandatud!“ käratas ülemus. „Vallandatud! Te olete vilets ettekandja. Kindlasti on teie soovituskirjad võltsitud. Tänapäev õnne, et ma teid vahistada ei lasknud.“

Kerri ajas end aeglaselt püsti ja põrnitses lühikest paksu meest, kes tema peale vahutas.

„Mind on täna sellega juba ähvardatud,“ kostis ta rampväsinult. „Peate midagi muud välja mõtlema.“

„Ma ei maksa teile kolme viimase tööpäeva eest senti. Rebin teie tööajakaardi ja avalduse puruks. Teid pole kunagi eksisteerinudki.“